

ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของอังกฤษในมลายา

เมลีซา อับดุลเลาะห์¹

บทคัดย่อ

การทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ (counterinsurgency: COIN) ของอังกฤษในมลายา ได้รับการยอมรับจากผู้ศึกษาเรื่องสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในปัจจุบัน ว่าเป็นการรับมือกับสงครามนอกแบบ (unconventional warfare) ที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากรัฐบาลอังกฤษในมลายารู้จักปรับตัวและสร้างวิธีคิดชุดใหม่ ที่มุ่งให้ความสำคัญกับนโยบายทางการเมืองเป็นหลัก บทความนี้วิเคราะห์ให้เห็นว่าการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา (Psychological Warfare) ในมลายาถือเป็นเงื่อนไขทางการเมืองอันโดดเด่นที่ส่งผลให้รัฐบาลอังกฤษได้รับชัยชนะในสงครามดังกล่าว ผ่านแนวคิดการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของ เซอร์ โรเบิร์ต ทอมสัน

บทเรียนสำคัญจากการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในมลายา ชี้ให้เห็นว่าการใช้กำลังไม่ใช้ทางออกสำหรับการทำสงคราม หากแต่เป็น “การขจัดองค์การของศัตรู” ผ่านปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา ในขณะที่ยวกันสงครามในมลายา ยังพิสูจน์ให้เห็นว่า มาตรการทางจิตวิทยา อย่างการโฆษณาชวนเชื่อในรูปแบบการใช้ใบปลิวประชาสัมพันธ์นโยบายการมอบตัวและข้อเสนอของรัฐบาล เป็นเครื่องมือที่สามารถโน้มน้าวให้ผู้ก่อความไม่สงบหันมามอบตัวและให้ความร่วมมือกับรัฐบาลเป็นจำนวนมาก จนสามารถทำลายองค์การของศัตรูได้อย่างมีนัยสำคัญ กระทั่งจำนวนของผู้ก่อความไม่สงบลดน้อยลงมาก กองกำลังที่เหลือต้องถอยออกไปยังเขตชายแดนมลายา-ไทย ทำให้รัฐบาลอังกฤษสามารถยุติสงครามดังกล่าวได้ภายในเวลาเพียง 12 ปี

คำสำคัญ: สงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา นโยบายการมอบตัว ใบปลิว

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย <Email: maylisa1335@gmail.com>

The British Psychological Warfare in Malaya

Maylisa Abdulloh²

ABSTRACT

British Counterinsurgency (COIN) in Malaya has been recognised by those who study the war against insurgency which in the present is dealt with efficient unconventional warfare. The British government in Malaya knows how to adapt and create new ideas about the importance of political policy. This article analyzes that the decision to do psychological warfare in Malaya is an exceptional political condition which influenced the British government to win the war, through Ser Robert Thompson psychological warfare concept.

The key lessons from Malayan Counterinsurgency specify that violence is not a good solution. Rather, psychological warfare is the way to eliminate “enemy organisation” which emphasizes on psychological operation. Meanwhile, war in Malaya has proved that propaganda in the form of leaflets promoting surrender policies and government proposals are tools that can convince the Communist Party of Malaya members who fought a war of national liberation against the British Government to surrender and cooperate with the government in large numbers, until the government can significantly demolish the enemies’ organisation. The number of party members notably decreased, the forces had to retreat to the border between Malaya–Thailand which enabled the British government to end the war within 12 years.

Keywords: Counterinsurgency, Psychological Warfare, Surrender Policy, Leaflet

² Master’s student, Department of International Relations, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University <Email: maylisa1335@gmail.com>

บทนำ

นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 สงครามขนาดใหญ่ที่สร้างความเสียหายอย่างมหาดาลให้กับมวลมนุษยชาติยุติลง สภาวะสงครามรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็อยู่ในระดับที่เล็กลง ถูกเรียกว่าสงครามนอกแบบ (unconventional warfare) สงครามดังกล่าวปรากฏขึ้นเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน ดังนั้นการย้อนกลับไปศึกษาสงครามนอกแบบที่เคยเกิดขึ้นในอดีตจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อทำความเข้าใจรูปแบบสงครามที่เปลี่ยนไปในปัจจุบัน

สงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ (counterinsurgency: COIN) ถือเป็นอีกหนึ่งสงครามนอกแบบที่มักเกิดขึ้นในปัจจุบัน เป็นการเผชิญกับภัยคุกคามรูปแบบใหม่ในลักษณะของสงครามกลางเมือง ที่แตกต่างจากรูปลักษณะของสงครามตามแบบ เช่น ในสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายทางการเมืองในการเข้าควบคุมประชาชน และมุ่งทำลายกองกำลังของรัฐให้อ่อนแอลงจนไม่สามารถคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ได้ (Bamrungsuk, 2008a, p. 4) จากประสบการณ์การทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของรัฐบาลอังกฤษหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 พบว่า ลักษณะของสงครามในแต่ละพื้นที่มักอยู่ในรูปแบบของสงครามปฏิวัติ (the revolutionary war) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อล้มล้างอำนาจรัฐบาลเดิมและเรียกร้องเอกราช โดยผู้ก่อความไม่สงบมักใช้การต่อสู้ในแบบสงครามกองโจร (guerilla warfare) เป็นสำคัญ (Peterson, 2009, pp. 2-3) อย่างไรก็ตาม การทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในปัจจุบันไม่ใช้การทำสงครามระหว่างรัฐกับรัฐอีกต่อไป หากแต่เป็นการทำสงครามกับตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ (non-state actor) และมักจะมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อความไม่สงบในประเทศอื่น ๆ ด้วย (Bamrungsuk, 2008a, p. 8)

การทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของอังกฤษ โดยเฉพาะบทบาทของกองทัพอังกฤษในอาณานิคม มักถูกหยิบยกเป็นกรณีศึกษาและได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในกองทัพที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในเรื่องการทำสงครามที่ต้องเผชิญอยู่ในรูปแบบของสงครามนอกแบบ หนึ่งในสงครามที่มักถูกกล่าวถึง คือ สงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ ในมลายาตั้งแต่ปี 1948 ถึงปี 1960 ทั้งนี้ การรับมือกับสงครามในมลายาของอังกฤษยังได้รับการยกย่องว่าเป็นการรับมือกับสงครามนอกแบบที่ประสบความสำเร็จที่สุดหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (Bamrungsuk, 2011, p. 230)

สงครามนอกแบบที่อยู่ในรูปแบบสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในมลายา ที่อังกฤษเผชิญ เป็นการประกาศสงครามกับพรรคคอมมิวนิสต์มลายาหรือ พคม. (Communist Party of Malaya: CPM) อันเป็นพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ต่อต้าน ลัทธิจักรวรรดินิยมและทำการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการก่อความรุนแรง เพื่อเรียกร้องเอกราชและขับไล่จักรวรรดินิยมอังกฤษออกจากมลายา โดยในช่วง สงครามโลกครั้งที่ 2 พคม. เคยเคลื่อนไหวต่อต้านญี่ปุ่นที่เข้ามายึดครองมลายา และ ร่วมรบกับกองกำลังทหารอังกฤษในมลายา หรือ “หน่วย 136” จัดทำกองกำลังผสม เรียกว่า กองทัพประชาชนลายาต่อต้านญี่ปุ่น (The Malayan People’s Anti-Japanese Army: AMPJA) กองกำลังผสมดังกล่าวถูกฝึกฝนให้คุ้นเคยกับการรบในป่าและ การใช้อาวุธสมัยใหม่ที่มีอังกฤษเป็นผู้สนับสนุน (Barber, 1973, pp. 31–32)

ความเคลื่อนไหวของ พคม. ในการต่อต้านการรุกรานของญี่ปุ่นช่วงสงครามโลก ครั้งที่ 2 ส่งผลให้ พคม. ได้รับความนิยมจากประชาชนโดยเฉพาะชาวจีนในมลายา อย่างล้นหลาม ดังนั้นเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง พคม. สามารถทำการ เคลื่อนไหวเพื่อเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์และต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมอังกฤษ อย่างอิสระ แต่กลับส่งผลกระทบต่อความขัดแย้งและอุดมการณ์ที่ต่างกันระหว่าง พคม. และรัฐบาลอังกฤษในมลายาตึงเครียดมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในปี 1948 รัฐบาลอังกฤษ ได้ตัดสินใจประกาศสงครามหรือ “ภาวะฉุกเฉิน”³ ทั่วมลายา หลังจากเหตุการณ์ ความรุนแรงที่มีชาวยุโรป 3 คน ถูกสมาชิก พคม. ฆาตกรรมในรัฐเปรัก (Yao, 2016, pp. 40–41)

ช่วงต้นของภาวะฉุกเฉิน รัฐบาลอังกฤษประสบความล้มเหลวในการดำเนิน นโยบายที่ให้ความสำคัญกับวิถีทางทหารเพื่อรับมือกับสงคราม แต่ในระยะเวลาดต่อมา รัฐบาลอังกฤษได้ปรับเปลี่ยนวิธีการรับมือกับสงครามดังกล่าว โดยใช้นโยบายทางการเมือง นำวิถีทางทหาร นโยบายนี้เป็นปัจจัยนำไปสู่ชัยชนะของรัฐบาลอังกฤษในเวลาต่อมา ซึ่งเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากผู้ศึกษาเรื่องสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ ในปัจจุบันว่า เป็นนโยบายการรับมือกับสงครามนอกแบบที่มีประสิทธิภาพ (Bamrungasuk, 2011, p. 230) โดยเฉพาะการใช้มาตรการการปฏิรูปสังคมหรือ แผนการบริก (The Brigg Plan) ที่ถือเป็นโครงการปฏิรูปสังคมใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมี มาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในช่วงนั้น ทำการโยกย้ายชาวจีนจากชนบท ซึ่งเป็น ผู้สนับสนุนสำคัญของ พคม. เข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่รัฐบาลสามารถควบคุมอย่างเคร่งครัด

³ คำว่า “ภาวะฉุกเฉิน” ในมลายา เป็นคำเรียกแทนสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ ที่เกิดขึ้นในมลายาตั้งแต่ปี 1948 และสิ้นสุดลงในปี 1960 (Barber, 1973, pp. ช-ฉ)

เพื่อให้คนกลุ่มดังกล่าวไม่สามารถให้ความช่วยเหลือ พคม. ได้อีกต่อไป และมาตรการ การเอาชนะจิตและใจประชาชน (Winning the hearts and minds of the People) เพื่อโน้มน้าวให้ประชาชนหันมาสนับสนุนรัฐบาลอย่างจริงจัง ทั้ง 2 มาตรการล้วนเป็น ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ประชาชนในมลายาหันไปให้การสนับสนุนรัฐบาลในระยะต่อมา ในขณะที่ชาวจีนที่เคยให้การสนับสนุน พคม. ประสบกับความยากลำบากในการติดต่อกับสมาชิกพรรค เนื่องจากต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่รัฐอย่างเคร่งครัด จนถูกตัดขาดการติดต่อกับ พคม. ในที่สุด (Barber, 1973, p. 85)

อย่างไรก็ตาม ในช่วงต้นที่มีการริเริ่มใช้มาตรการทางการเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะในปี 1950 ถึงปี 1951 เหตุการณ์ความรุนแรงในมลายายังคงตึงเครียด เน้นย้ำให้เห็นว่าถึงแม้รัฐบาลอังกฤษได้จัดทำนโยบายทางการเมืองที่ครอบคลุมแล้ว แต่ยังไม่สามารถเอาชนะ พคม. ได้อย่างเด็ดขาด ภัยความสำเร็จของรัฐบาลอังกฤษ กลับปรากฏชัดเจน เมื่อตัดสินใจทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาอย่างจริงจัง (Leng, 2000, p. 15) ปฏิบัติการข้างต้นเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนนโยบายทางการเมืองที่รัฐบาลอังกฤษดำเนินอยู่เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทความฉบับนี้จึงเห็นว่าปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา คือ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ รัฐบาลอังกฤษประสบความสำเร็จในการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบ ในมลายา จนสามารถโน้มน้าวสมาชิก พคม. หันมามอบตัวและให้ความร่วมมือกับ รัฐบาลเป็นจำนวนมากในปี 1958 จนกระทั่งในระยะปลายของภาวะฉุกเฉิน จำนวน สมาชิก พคม. ลดน้อยลงมาก กองกำลังที่เหลือต้องถอยออกไปยังเขตชายแดน มลายา-ไทย และภาวะฉุกเฉินถูกยกเลิกไปในปี 1960

บทเรียนการรับมือของรัฐบาลอังกฤษผ่านการใช้ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา ในสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในมลายาถือเป็นอีกหนึ่งวิธีการเอาชนะศัตรู ในสงครามนอกแบบที่โดดเด่นและแตกต่างจากมาตรการการทำสงครามของประเทศ ตะวันตกอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกับ ความล้มเหลวของสหรัฐฯ ในสงครามเวียดนาม ที่ยังไม่สามารถก้าวข้ามการให้ ความสำคัญกับการทำสงครามตามแบบ และเป็นไปในทิศทางตรงข้ามกับสงคราม ของอังกฤษในมลายา ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ดังนั้นการศึกษาปฏิบัติการ ดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจแนวทางการรับมือกับสงครามนอกแบบ ที่เคยเกิดขึ้นในอดีตเพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์สงครามในปัจจุบัน

แนวคิดเบื้องต้นในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายา

บทความนี้ต้องการแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จของรัฐบาลอังกฤษในการบ่อนทำลายพคม. และได้รับชัยชนะในปี 1960 นั้น มีความเกี่ยวเนื่องกับการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาอย่างมีนัยสำคัญ โดยชี้ให้เห็นว่าแนวทางการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในมลายา ดำเนินไปตามแนวคิดเบื้องต้นในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของ เซอร์ โรเบิร์ต ทอม-สัน (Sir Robert Thompson) เจ้าหน้าที่ฝ่ายพลเรือน ที่เคยปฏิบัติหน้าที่เป็นที่ปรึกษาคนสำคัญให้กับข้าหลวงใหญ่อังกฤษผู้มีอำนาจสูงสุดในมลายา และยังเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องตลอดระยะเวลา 12 ปี ของสงครามในมลายา ทั้งนี้ หลังการเกิดเหตุการณ์วินาศกรรมที่สหรัฐฯ ในวันที่ 11 กันยายน ปี 2001 ขึ้น สงครามในมลายา และแนวคิดของทอมสัน ในหนังสือเรื่องพิชิตการก่อความไม่สงบคอมมิวนิสต์ (Defeating Communist Insurgency) กลับได้รับความสนใจอีกครั้ง จากทั้งนักวิชาการ และเจ้าหน้าที่ความมั่นคง เพื่อทบทวนและทำความเข้าใจการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในปัจจุบัน (Nagl, 2005; Bamrungasuk, 2007)

ผลงานของทอมสันเล่าถึงเหตุการณ์และประสบการณ์เกี่ยวกับสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบคอมมิวนิสต์ในเวียดนามและมลายา เคยได้รับลิขสิทธิ์ในการแปลและตีพิมพ์เป็นภาษาไทย เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปราบปรามคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยนำไปปรับใช้ ถึงแม้สถานการณ์ของประเทศไทยในขณะนั้นมีเงื่อนไขหลายเรื่องที่แตกต่างกันทั้งในเวียดนามและมลายา แต่หนังสือเล่มนี้ได้สร้างคุณูปการและมีส่วนช่วยให้รัฐบาลไทยเปลี่ยนแนวทางการปราบปรามคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยมาเป็นการให้ความสำคัญกับแนวทางทางการเมืองในอดีตไม่มากนักน้อย (Thompson, 1972, p. 15) อย่างไรก็ตาม การนำเอาความคิดเห็นและประสบการณ์ของทอมสันมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อพัฒนาปรับปรุงงานต่อต้านการก่อความไม่สงบในปัจจุบัน โดยเฉพาะจากประสบการณ์ชัยชนะในสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของอังกฤษในมลายาซึ่งทอมสันมีบทบาทสำคัญยิ่งนั้นยังคงน่าสนใจ

โดยทั่วไปแล้วปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาถูกว่านิยามว่า เป็นหนึ่งในวิธีการเอาชนะศัตรูของกองทัพ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้กำลังทหารเข้าไปเกี่ยวข้องของ ปฏิบัติการนี้ได้รับการยอมรับและถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางโดยกองทัพบกและกองทัพเรือสหรัฐฯ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 และเป็นที่ยึดมั่นมากขึ้นในช่วงสงครามเย็น เป้าหมายสำคัญของปฏิบัติการนี้คือ การสร้างอิทธิพลเหนือจิตใจของผู้รับสาร ไม่ว่าจะเป็นการชี้นำทางความคิดหรือการข่มขู่ผ่านข่าวสารที่ถูกส่งออกไป ทั้งนี้ ในสงคราม

ต่อต้านการก่อความไม่สงบ ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถโน้มน้าวทั้งประชาชนและผู้ก่อความไม่สงบให้หันมาอยู่ฝ่ายเดียวกับรัฐบาล (Bamrungsuk, 2011, pp. 29–30)

ทอมป์สัน เสนอแนวคิดต่อการทำปฏิบัติสงครามจิตวิทยาในสงครามนอกแบบว่าต้องเป็นการทำลายเงื่อนไขในการสร้างความไม่สงบและการทำลายองค์กรจัดตั้งที่แข็งแกร่งของผู้ก่อความไม่สงบเป็นสำคัญ เนื่องจากสงครามดังกล่าวถูกออกแบบเพื่อให้คงทนต่ออาวุธที่เหนือกว่าของกำลังรบตามแบบ ผู้ก่อความไม่สงบจะให้ความสำคัญกับการต่อสู้ด้านการเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางจิตวิทยาเพื่อให้บรรลุชัยชนะ ดังนั้นรัฐบาลจึงควรลดการใช้กำลังและหันมาให้ความสำคัญกับเรื่องจิตวิทยาเพื่อบ่อนทำลายศัตรู การถอดบทเรียนจากสงครามในมลายา ทำให้ทอมป์สันนิยามคำว่าสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบว่าไม่ควรเป็น “อำนาจการยิง” แต่ต้องเป็น “การจัดตั้งองค์กร” โดยวางเป้าหมายสำคัญในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาไว้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมให้ผู้ก่อความไม่สงบเข้ามาอบตัวมากขึ้น
2. เพื่อก่อให้เกิดการแตกแยกและความขัดแย้งภายในองค์กรของผู้ก่อความไม่สงบ
3. เพื่อแสดงภาพลักษณ์ของรัฐบาลให้ประจักษ์แก่ประชาชนและผู้ก่อความไม่สงบ

เห็นว่ารัฐบาลมีความมุ่งมั่นในการต่อสู้กับความรุนแรงที่เกิดขึ้นแต่มีความยุติธรรมในการจัดการปัญหา (Bamrungsuk, 2008b, p. 8)

นอกจากนี้ ทอมป์สันยังเน้นย้ำว่าเขาไม่เชื่อว่าจะมีรัฐบาลใดสามารถจัดสมาชิกของผู้ก่อความไม่สงบทุกคนได้ แต่มั่นใจว่ารัฐบาลสามารถขจัดและลดจำนวนสมาชิกผู้ก่อความไม่สงบลงจนการคุกคามหมดพิสัยสงโดยการใช่วิธีทางจิตวิทยา (Thompson, 1972, pp. 5–15) สงครามในมลายาพิสูจน์ให้เห็นว่าวิธีการข้างต้น ประสบความสำเร็จทำให้องค์กรจัดตั้งของ พคม. ขยายขนาดต่อไปไม่ได้ สุดท้ายสงครามจะไม่ยืดเยื้อและรัฐบาลก็ไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณมหาศาลสำหรับการทำสงคราม

ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายา

การรับมือกับสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของอังกฤษในมลายา เป็นสงครามที่ได้รับการยอมรับว่าประสบความสำเร็จ เนื่องจากผู้นำระดับสูงของรัฐบาลอังกฤษในมลายารู้จักปรับตัวและเข้าใจสถานการณ์ในขณะนั้นว่า จำเป็นต้องลดบทบาททางทหารลงและให้ความสำคัญกับมาตรการทางการเมือง อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของรัฐบาลอังกฤษกลับปรากฏชัดเจน เมื่อตัดสินใจทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาอย่างจริงจัง หากแต่การศึกษาเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินในมลายายังคงขาดแคลนการวิเคราะห์ที่เชื่อมโยงไปสู่เหตุการณ์การมอบตัวครั้งใหญ่ในปี 1958 ซึ่งเป็นเหตุการณ์การบ่อนทำลายองค์การของผู้ก่อความไม่สงบที่ถือเป็นหมุดหมายสำคัญต่อการประกาศชัยชนะของรัฐบาลอังกฤษเหนือ พคม. ในอีกปี 2 ถัดมา

บทความนี้ จึงต้องการนำเสนอการศึกษาปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายา ที่ต่อ ยอดจากการศึกษาที่มีอยู่เดิมด้วยการตีกรอบให้เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น และขยายการศึกษาในบางประเด็นที่งานศึกษาแบบภาพกว้างที่ผ่านมายังไม่ได้ศึกษา ลงไปในรายละเอียด เพื่อหาคำตอบเชื่อมโยงในแง่ที่นำไปสู่เหตุการณ์การมอบตัวครั้งใหญ่ในปี 1958 โดยแบ่งการศึกษาเรื่องการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายา ออกเป็น 3 ช่วง ตั้งแต่ช่วงที่รัฐบาลอังกฤษประกาศภาวะฉุกเฉิน ถือเป็นช่วงเวลา ที่รัฐบาลรับมือกับสถานการณ์ได้แย่มากที่สุด ไปจนถึงช่วงที่มลายาประสบความสำเร็จ ในการประกาศเอกราชในปลายปี 1957 ดังนั้นเงื่อนไขการเรียกร้องเอกราชของ พคม. จึงถูกทำให้ลดความชอบธรรมลง หลังการประกาศเอกราชในปี 1958 ยังถือเป็น ช่วงเวลาที่รัฐบาลมลายาประสบความสำเร็จในการใช้ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา มากที่สุด

1. ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายาตั้งปี 1948 ถึงปี 1951

งานเขียนของ Ramakrishna ผู้เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์ พคม. และนักวิชาการเพียงคนเดียวที่รวบรวมเนื้อหางานโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลอังกฤษในมลายา ได้ค่อนข้างครบถ้วนระบุอย่างชัดเจนว่าการโฆษณาชวนเชื่อผ่านใบปลิวถือเป็นการวางรากฐานการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายา ที่มีความเกี่ยวเนื่องต่อการเข้ามอบตัวของผู้ก่อความไม่สงบจำนวนมากในปี 1958 และชัยชนะของรัฐบาลอังกฤษเหนือ พคม. ในปี 1960 หากแต่งงานขึ้นดังกล่าวไม่เน้นย้ำถึงรายละเอียดของใบปลิวว่าส่งผลต่อการมอบตัวอย่างไร ดังนั้นบทความชิ้นนี้จึงให้ความสำคัญกับการศึกษาการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาผ่านใบปลิวตั้งแต่การประกาศภาวะฉุกเฉินจนกระทั่งปี 1958 เพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างและวิวัฒนาการของการทำ

ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในแต่ละช่วงที่นำไปสู่เหตุการณ์การมอบตัวครั้งยิ่งใหญ่

จากการศึกษานโยบายการมอบตัวของรัฐบาลอังกฤษในมลายาอย่างเป็นระบบพบว่านโยบายการมอบตัวดังกล่าวเริ่มขึ้นอย่างไร้ประสิทธิภาพตั้งแต่เดือนกันยายนปี 1949 โดย เซอร์ เฮอร์ เกอร์นี่ (Sir Henry Gurney) ข้าหลวงใหญ่อังกฤษประจำมลายาในขณะนั้น เกอร์นี่ มีแนวคิดที่จะผลักดันให้มีการประกาศใช้กฎหมายนิรโทษกรรมและยอมรับการมอบตัวของผู้ก่อความไม่สงบ เพื่อตั้งผู้ก่อความไม่สงบออกจากองค์กรจัดตั้ง ผ่านการทำปฏิบัติการทางจิตวิทยาให้ได้ผลและกั๊กกร่อนองค์การการจัดตั้งของผู้ก่อความไม่สงบที่ละน้อย (Ramakrishna, 1999, p. 248; Bamrungsuk, 2008b, pp. 7-8) ดังนั้นรัฐบาลอังกฤษในมลายาจึงริเริ่มจัดทำนโยบายการมอบตัว ผ่านวิธีการแจกจ่ายใบปลิวขึ้นในวันที่ 10 กันยายน ปี 1949 เนื้อหาสำคัญกล่าวถึงการแก้ไขกฎหมายนิรโทษกรรมให้กับผู้ก่อความไม่สงบที่ยอมเข้ามามอบตัวโดยไม่ต้องถูกประหารจากการตัดสินใจต่อสู้ด้วยอาวุธ และระบุในตอนท้ายของใบปลิวว่า *“ไม่ต้องกลัวว่ารัฐบาลจะปฏิบัติรุนแรงต่อคุณ...เราเข้าใจสถานการณ์ของคุณอย่างถ่องแท้”* (RHO MSS.Ind.Ocn.s.276 as cited in Ramakrisna, 1999, p. 246)

หากแต่มีการตั้งข้อสงสัยเกต่อนโยบายการมอบตัวของรัฐบาลครั้งนี้และในช่วงต้นของภาวะฉุกเฉิน ว่าไม่พบเนื้อหาที่สามารถจูงใจหรือโน้มน้าวศัตรูเลย นอกจากนี้ข้อความที่ระบุอย่างกว้าง ๆ ว่า ผู้มอบตัวจะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมหลังเข้ามามอบตัว (Ramakrisna, 1999, p. 249) นอกจากนี้ เนื้อหาดังกล่าวยังบ่งชี้ว่าการนิรโทษกรรมครอบคลุมไปถึงผู้มอบตัวที่มีความเกี่ยวเนื่องกับอาชญากรรมร้ายแรงด้วย รวมถึงการระบุว่าผู้ก่อความไม่สงบที่เข้ามามอบตัวไม่ต้องกลัว *“รัฐบาลจะปฏิบัติรุนแรงต่อคุณ”* นั้น มิได้มีการชี้แจงรายละเอียดที่ชัดเจนเพียงพอว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากเข้ามามอบตัว ดังนั้นเนื้อหาเหล่านี้จึงไม่อาจโน้มน้าวให้ผู้ก่อความไม่สงบตัดสินใจเดินเข้าหารัฐบาลตามความคาดหวังของเกอร์นี่ ยิ่งไปกว่านั้นในเดือนธันวาคมปี 1949 รัฐบาลกลับพบผู้มอบตัวที่มีคดีร้ายแรงติดตัว ซึ่งมีอาจปล่อยให้ได้รับการนิรโทษกรรมตามที่สัญญาไว้ เป็นส่วนทำให้ความน่าเชื่อถือของรัฐบาลที่มีต่อประชาชนและผู้ก่อความไม่สงบลดลงอย่างมีนัยสำคัญ (Ramakrisna, 1999, p. 246)

ต่อมาในช่วงต้นปี 1950 รัฐบาลอังกฤษจึงตัดสินใจตั้งหน่วยบริการภาวะฉุกเฉิน (Emergency Information Service: EIS) ขึ้น เพื่อผลิตงานด้านจิตวิทยาต่อต้าน พคม. โดยมีทอมสันเป็นหัวหน้าหน่วยงาน ในเดือนมิถุนายน เซอร์ ฮิว คาร์ลตัน กรีน (Sir Hugh Carlton Greene) เข้ามาดำรงตำแหน่งต่อจากทอมสัน ได้เพิ่มภาระหน้าที่ของหน่วยงานโดยให้ความสำคัญกับการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาเพื่อมุ่งทำลาย

ขวัญและกำลังใจของผู้สนับสนุน พคม. และสมาชิกพรรคเป็นหลัก (Clutterbuck, 1973, pp. 190–194) อย่างไรก็ตามก็ดี ผลงานสำคัญของ EIS ต่อนโยบายการมอบตัว กลับปรากฏชัดเจนหลังจาก ซีซี ทู (C.C. Too) เริ่มเข้ามาทำงานในฐานะผู้ช่วยวิจัยทั่วไปในช่วงต้นปี 1951 หลังจากนั้นเขาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นไปเป็นผู้ช่วยวิจัยประจำตัวของหัวหน้า EIS และเป็นหัวหน้าแผนกปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา (the Psychological Warfare Section: PWS) ในปี 1956 จนได้รับสมญานามว่านักรบจิตวิทยาแห่งมลายา (Leng, 2000: pp. 75–76) เป็นผู้วางแนวทางสำคัญในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาและผลิตใบปลิวภายใต้การแนะนำที่ใกล้ชิดจากทอมสัน

ในงานเขียนของ Lim Cheng Leng ระบุว่าละเอียดการปฏิบัติงานของ ทู ที่ช่วยเพิ่มมิติให้กับการศึกษาปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในบทความชิ้นนี้ อย่างมีนัยสำคัญ หลังจากเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ใน EIS ได้ไม่นาน ทู ตั้งข้อสังเกตว่าในช่วงต้นของการก่อตั้งหน่วยงาน เอกสารของศัตรูไม่ได้ถูกส่งไปยังสำนักงานใหญ่เพื่อทำการวิเคราะห์และจัดเรียงความสำคัญ คาดการณ์ความเคลื่อนไหวของ พคม. ในอนาคต ยิ่งไปกว่านั้น ทู ยังพบว่ากองกำลังรักษาความปลอดภัยของรัฐมีการทำลายเอกสารที่คาดว่าเป็นเพียงเศษกระดาษหรืองานโฆษณาชวนเชื่อที่ไร้ประโยชน์ของศัตรู ในช่วง 3 ปีแรกหลังการประกาศภาวะฉุกเฉิน รัฐบาลอังกฤษจึงขาดแคลนข้อมูลในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา หลังจากนั้นไม่นานจึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ทุกหน่วยงานที่พบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อความไม่สงบทุกรูปแบบ จะต้องมอบข้อมูลทั้งหมดให้กับ EIS ในแต่ละรัฐเพื่อส่งไปยังกัวลาลัมเปอร์ทำการวิจัยและผลิตผลงานด้านจิตวิทยารวมถึงใบปลิวต่อไป (Leng, 2000, pp. 75–76)

นอกจากปัญหาการขาดแคลนข้อมูลแล้ว ข้อผิดพลาดสำคัญอีกประการของการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงนี้ คือปัญหาการใช้ภาษาจีนของ พคม. ที่เจ้าหน้าที่ชาวอังกฤษไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถูกต้อง ขณะเดียวกันเอกสารของ พคม. เกือบทั้งหมดหรือร้อยละ 95 ถูกเขียนเป็นภาษาจีน และประเภทของภาษาจีนที่ใช้ยังแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นความหมายของคำหรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ ดังนั้นเอกสารหรือหลักฐานของศัตรูที่รัฐบาลอังกฤษได้มาจึงไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างความผิดพลาดครั้งใหญ่ของรัฐบาลอังกฤษในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงแรกของสงคราม คือการจ้างคนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนจีนในมลายา แปลเอกสารที่พวกเขาไม่เข้าใจและได้รับค่าจ้างเป็นเงินจำนวนเพียง 200 เหรียญ

ต่อเดือน ก่อนที่ข้อมูลดังกล่าวจะถูกส่งไปยังเจ้าหน้าที่อังกฤษที่ได้รับเงินเดือนจำนวนมากกว่า 10 เท่า ทำการวิเคราะห์เพื่อผลิตงานด้านจิตวิทยาโดยเฉพาะใบปลิวต่อไป ในขณะที่ ทุ ได้รับการศึกษาจากโรงเรียนจีนในมลายา เคยเข้าร่วมการประชุมและการประชุมของ พคม. หลายครั้งตามคำเชิญของพรรคและยังเคยถูกเชิญชวนให้เข้าร่วมขบวนการในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ลึ้นสุด ดังนั้นเขาจึงเข้าใจการใช้ภาษาและคำศัพท์เฉพาะของ พคม. อย่างลึกซึ้ง ซึ่งเป็นผลดีต่อการนำไปใช้ในการวิจัยเอกสารของ พคม. โดยตรง (Leng, 2000, p. 133) การวิจัยเอกสารของ พคม. ตลอดจนงานการทำงานของทุ ยังส่งผลต่อแนวทางการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของเขา จนถูกเปรียบเปรยว่าเป็นการยืมรูปแบบการทำงานจากศัตรู เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของศัตรู และเล่นงานศัตรู (Leng, 2000, p. 136)

นอกจากนี้ จากการศึกษายังพบว่าการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายามีความใกล้ชิดกับตำรวจสันติบาล (Special Branch: SB)⁴ งานเขียนบางส่วนมีการกล่าวถึงบทบาทของ SB ต่อนโยบายการมอบตัวว่ามีความเกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกระบวนการสอบสวนผู้มอบตัว (Surrendered Enemy Personnel: SEP) ของ SB สามารถบ่อนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ให้กับ EIS เพื่อทำการผลิตใบปลิวและแจกจ่ายไปยังกลุ่มเป้าหมายที่แม่นยำ (Hack, 2009; Ramakrishna, 1999; Maguire, 2014) ขณะที่การทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาเชิงกลยุทธ์ที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลของ EIS และเป็นเนื้อหาสำคัญของใบปลิว จะมุ่งไปยังการโจมตีนโยบาย ผู้นำระดับสูง ประวัติศาสตร์ เหตุการณ์สำคัญและยุทธศาสตร์ของ พคม. เป็นหลัก (Leng, 2000, pp. 49-51)

ปฏิบัติการที่มีถูกยกเป็นตัวอย่างจากผู้ศึกษาสงครามในมลายา คือปฏิบัติการแจกจ่ายหนังสือเล่มเล็กเรื่อง “My Accusation” ของ แลม ซวี (Lam Swee) ผู้บัญชาการที่รับผิดชอบงานด้านการเมืองประจำกรมที่ 4 ทางภาคใต้ของรัฐยะโฮร์ ผู้นำระดับสูงคนแรกของ พคม. ที่เข้ามามอบตัวในช่วงกลางปี 1950 รัฐบาลอังกฤษได้ใช้ประโยชน์จากการมอบตัวของ ซวี ทำลายและจับโจมตีดวงศักรของศัตรู โดยจัดแจงให้ ซวี เขียนหนังสือเล่มเล็กเป็นภาษาจีน มีใจความสำคัญที่มุ่งโจมตีความน่าเชื่อถือของผู้นำระดับสูงของ พคม. ระบุว่า การแต่งตั้งสมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคนนั้น

⁴ ตำรวจสันติบาล คือ หน่วยข่าวกรองของรัฐบาลมาเลเซีย เป็นที่รู้จักกันในภาษา มาเลเซียว่า "Cawangan Khas" ก่อตั้งขึ้นในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ภายใต้การบริหารของรัฐบาลอังกฤษ เพื่อรับมือกับสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบหรือภาวะฉุกเฉินในมลายา (Comber, 2008, pp. 26-27)

ไม่มีความชอบธรรม และไม่มีใครทราบความเป็นมาหรือแม้กระทั่งจำนวนที่แท้จริงของคณะกรรมการกลางพรรค นอกจากนี้ผู้นำอาวุโสที่เป็นคณะกรรมการพรรคจำนวนหนึ่ง ยังมีพฤติกรรมเยี่ยงนายทุน ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา มีคนคอยรับใช้ มีรถและคนขับรถส่วนตัว ซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักการหรืออุดมการณ์ของพรรคที่ต้องการเรียกร้องความเป็นธรรมเพื่อชนชั้นกรรมาชีพ หนังสือเล่มนี้ถูกผลิตขึ้นเป็นจำนวน 1 แสน ฉบับ เพื่อแจกจ่ายทั่วมลายาและไปรยลงไปในบริเวณป่าที่คาดว่าเป็นฐานที่มั่นของ พคม. (Leng, 2000, p. 135)

อย่างไรก็ตาม จากการตรวจสอบรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลในการสอบสวน SEP ที่มักถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับขอบเขตในการเข้าถึงปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาของรัฐบาลมากกว่า 300 รายการ จาก SB พบว่า ในปี 1948 ถึงปี 1951 มีผู้มอบตัวจำนวนเพียงร้อยละ 63 เท่านั้น ที่พบเห็นการโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาล และจำนวนข้างต้นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 97 ในเดือนกรกฎาคม ปี 1954 ดังนั้นนอกจากปัญหาการใช้เนื้อหาที่ไม่สามารถจูงใจหรือโน้มน้าวผู้ก่อความไม่สงบให้เข้ามามอบตัว ความไม่น่าเชื่อถือของนโยบายการมอบตัวที่ระบุไว้ในใบปลิว ตลอดจนการดำเนินงานที่ผิดพลาดในการทำปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาในช่วงนี้แล้ว ประเด็นการแจกจ่ายใบปลิวที่ไม่ทั่วถึงยังเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่รัฐบาลอังกฤษในมลายาต้องประสบ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยผู้ก่อความไม่สงบที่เข้ามามอบตัวกับรัฐบาลในปี 1948 หลังการประกาศภาวะฉุกเฉิน ซึ่งถือเป็นช่วงที่รัฐบาลยังไม่ดำเนินการทำปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาอย่างเป็นระบบมีเพียง 9.3 คน ต่อเดือน ในขณะที่จำนวนการมอบตัวในช่วงปี 1949 ถึงช่วงต้นปี 1951 เพิ่มขึ้นเพียง 15.5 คน ต่อเดือน และเพิ่มขึ้นเป็น 21.3 คน ต่อเดือน ในช่วงสุดท้ายของปี 1951 (PRO CO 537/7255 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 249)

2. ปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาในมลายาตั้งแต่ปี 1952 ถึงปี 1954

นอกจากผลกระทบจากความผิดพลาดของการทำปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาในช่วงแรกของภาวะฉุกเฉิน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการขาดแคลนเอกสารและข้อมูลของ พคม. เพื่อนำมาทำการวิจัย วิเคราะห์และประเมินสถานการณ์การต่อสู้โดยรวมและคาดการณ์ความเคลื่อนไหวของศัตรูแล้ว ยังพบว่างานทุกอย่างที่ถูกแปลและตีความจากเอกสารของ พคม. ในช่วงดังกล่าวผิดเกือบทั้งหมด ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำปฏิบัติการสังครามจิตวิทยาในช่วงนี้ด้วย

หลังปี 1951 ทุ ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่อังกฤษให้วิเคราะห์เอกสารชิ้นสำคัญของ พคม. เรื่อง “1 October directive” เป็นเอกสารที่ยึดมาได้จาก Chikku Forest และเอกสารสำคัญของ พคม. ที่ทำตกในบริเวณป่าแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของถนน Tapah ชื่อ “Ku Tien Conference and the CCP Long March” พบว่า พคม. ยังคงสามารถรักษาความแข็งแกร่งและอุดมการณ์ในการปฏิวัติ หากแต่พรรคได้ตัดสินใจลดการใช้ความรุนแรงและการสังหารที่โหดเหี้ยมในการก่อความไม่สงบลง เพื่อฟื้นฟูความน่าเชื่อถือของพรรคต่อแนวร่วม ในขณะที่เดียวกันกองกำลังหลายหน่วยของพรรคต้องถอยฐานทัพเข้าไปในป่าที่ลึกกว่าเดิม ทำการเพาะปลูกเพื่อเป็นแหล่งอาหารหลักสำหรับสมาชิก ทำการอบรมและฝึกสมาชิกใหม่โดยเฉพาะชนพื้นเมืองดั้งเดิม (the orang asli) ที่อาศัยในบริเวณดังกล่าว (Leng, 2000, p. 130) นอกจากนี้เขายังพบว่า จีนเป็ง เลขาธิการพรรคในขณะนั้นและคณะกรรมการกลางพรรคยังตัดสินใจเปลี่ยนยุทธวิธีจากเดิมที่ใช้แนวทาง Long March ตามแบบพรรคคอมมิวนิสต์จีน (Chinese Communist Party: CCP) ไปเป็นแนวทางการต่อสู้แบบท้องถิ่นและสร้างพื้นที่ปลดปล่อยทางภาคใต้ของประเทศไทยตั้งแต่ช่วงต้นปี 1953 แล้ว (Leng, 2000, pp. 98–99)

ดังนั้นแนวทางการรับมือของรัฐบาลอังกฤษในช่วงนี้จึงมุ่งให้ความสำคัญกับการใช้เครื่องบินประกาศและแจกจ่ายใบปลิวเป็นหลัก โดยปกติแล้วปฏิบัติการนี้ต้องผ่านการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความสูงของแต่ละเที่ยวบิน สภาพอากาศที่เหมาะสมต่อการโปรยใบปลิวหรือทำการกระจายเสียง และทำการทดสอบการได้ยินอย่างรอบคอบ นอกจากนี้ลักษณะเด่นของนโยบายการมอบตัวในช่วงนี้ คือ การให้ความสำคัญกับ SEP เช่น ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1954 มีการโปรยใบปลิว จำนวน 131,000 ฉบับ ลงไปในป่าบริเวณเขตชายแดน มลายา-ไทย ระบุเนื้อหาสำคัญว่า *“ออกมาและมีชีวิตใหม่ที่มีความสุขร่วมกับเรา...พวกเราขอต้อนรับคุณอย่างร้อนรนใจ”* *“บางที่คุณอาจยังไม่รู้ ว่ามีผู้เข้ามามอบตัวแล้วจากหลายพื้นที่ในหลายรัฐ และจำนวนผู้มอบตัวยังเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ”* พร้อมกับให้ SEP ลงชื่อในใบปลิว แล้วระบุข้อความยืนยันว่าผู้มอบตัวจะได้รับการปฏิบัติอย่างไรบ้างในฐานะ SEP (Come out of the Darkness, 1954, p. 3) ข้อมูลการบันทึกประวัติการมอบตัวของ SEP ที่ได้จาก SB ในช่วงนี้แสดงให้เห็นว่าปฏิบัติการลักษณะนี้ประสบความสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญ ผู้ก่อความไม่สงบส่วนมากมักแอบเข้าไปมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐเมื่อพบว่ามีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเพียงคนเดียว นอกจากนี้ คนเหล่านั้นยังเป็นผู้นำทางกองกำลังของรัฐเข้าไปทำลายฐานที่มั่นและกำจัดเพื่อร่วมงานในอดีตด้วย

(Leng, 2000, pp. 149–151)

ในขณะเดียวกัน ทู ยังมีโอกาสปฏิบัติงานร่วมกับ SEP และเป็นกำลังสำคัญในการทำวิจัยและวิเคราะห์เอกสารสำคัญของ พคม. เพื่อผลิตใบปลิวในปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงนี้จนกระทั่งสงครามสิ้นสุด (Komer, 1972, pp. 70–71) ใบปลิวที่ถูกพัฒนาขึ้นใหม่มีลักษณะเรียบง่ายแต่เปี่ยมประสิทธิภาพ มีการเปลี่ยนการใช้คำเพื่อโน้มน้าวและดึงดูดผู้ก่อความไม่สงบ เช่น เปลี่ยนการใช้คำว่า ยอมจำนน (surrender) ไปเป็น การต่ออายุตัวเอง (self renew) เป็นต้น มีการให้ความสำคัญกับพื้นที่ในการแจกจ่ายใบปลิว เช่น สำหรับใบปลิวที่ต้องโปรยในบริเวณใกล้ลำธาร และแม่น้ำจะถูกออกแบบเป็นสีเหลืองอ่อนและน้ำตาลเข้ม เพื่อให้ผู้ก่อความไม่สงบสามารถหยิบไปโดยไม่ถูกดึงดูดความสนใจมากเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น การผลิตใบปลิวตั้งแต่ปี 1953 เป็นต้นไป เริ่มให้ความสำคัญกับการใช้ประโยคที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน และมีการแทรกรูปภาพเพิ่ม ควบคู่กับระบุข้อความเพื่อให้ผู้ก่อความไม่สงบใช้ใบปลิวเป็นบัตรผ่านปลอดภัยเข้ามอตัวกับรัฐบาล (Leng, 2000, pp. 149–151)

งานเขียนของ Leng อธิบายลักษณะของใบปลิวในช่วงนี้ว่า มีการใส่รูปถ่ายของ SEP สวมใส่เครื่องแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อยและรองเท้าหนัง กำลังนั่งดื่มชาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะลงไป พร้อมระบุข้อความสั้น ๆ ว่า “ฉันยังมีชีวิตอยู่ ปลอดภัย และได้รับการปฏิบัติอย่างดี พวกท่านเป็นอย่างไรบ้าง? ใช้ใบปลิวนี้เป็นบัตรผ่านและมาร่วมงานกับฉันอย่างปลอดภัย” และใบปลิวอีกฉบับที่แทรกภาพถ่ายลักษณะเดียวกันระบุข้อความสั้น ๆ ว่า “ฉันได้รับบาดเจ็บและถูกรัฐบาลจับตัวมา การรักษาพยาบาลชั้นเบื่องต้นช่วยชีวิตฉันไว้ ตอนนี้นฉันสบายดีและปลอดภัย แล้วคุณล่ะ? ใช้บัตรผ่านนี้เข้าร่วมงานกับฉันอย่างปลอดภัย” ใบปลิวทั้ง 2 ยังระบุเพิ่มเติมว่า บุคคลใดก็ตามที่พาตัวผู้ก่อความไม่สงบที่ต้องการมอตัวไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร หรือเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องจะได้รับรางวัลตอบแทนตามสมควร นอกจากนี้ยังมีการมอบหน้าที่ให้กองกำลังของรัฐนำใบปลิวไปทิ้งไว้ในบริเวณต่างๆ ของป่าขณะทำปฏิบัติการ (Leng, 2000, p. 156)

แนวทางในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของรัฐบาลอังกฤษในช่วงนี้ยังถูกตั้งข้อสงสัยจากผู้ศึกษาสงครามในมลายาว่าส่งผลให้ พคม. ต้องระบุกฎของพรรคขึ้นใหม่ ว่าหากพบสมาชิกพรรคคนใดอ่านใบปลิวของรัฐบาลจะต้องถูกสังหารทันที (O'Ballance, 1966, p. 105) ขณะเดียวกัน จีนเป็ง ยังสะท้อนแนวทางการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของรัฐบาลอังกฤษในช่วงนี้ผ่านการหนังสือ

ชีวประวัติของเขาไว้ว่า “ใบปลิวฉบับหนึ่งออกแบบสำหรับกองกำลังของพรรค โดยเฉพาะ เรียกร้องให้นำใบปลิวติดตัวมาเพื่อเป็นใบผ่านทางที่ปลอดภัย ปรากฏว่าได้ผลอย่างมาก ไม่มีทางจริงๆ ที่จะห้ามสหายไม่ให้เก็บใบปลิวไว้ใช้ในยามคับขัน เพราะหากถูกจับได้โดยไม่มีใบปลิวของรัฐบาลต้องถูกประหารชีวิต แต่หากมีใบปลิวติดตัวก็ยังมีมอตัวได้” (Yimprasert, 2014, pp. 500–512)

นอกจากนี้ ข้อมูลจาก EIS และการสอบสวน SEP ของ SB ยังเน้นย้ำให้เห็นว่าการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาผ่านการฉายภาพยนตร์เคลื่อนที่และช่องทางวิทยุกระจายเสียงเป็นช่องทางการสื่อสารที่แทบจะไม่สามารถสร้างผลกระทบใด ๆ ต่อผู้ก่อความไม่สงบเลย เนื่องจากข้อจำกัดในการครอบครองวิทยุและการเข้าถึงรายการที่รัฐบาลจัดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นจากการสอบสวน SEP ยังพบว่า ผู้ก่อความไม่สงบส่วนมากไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ ดังนั้นใบปลิวจึงถือเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการสร้างอิทธิพลเหนือจิตใจของผู้ก่อความไม่สงบ (Ramakrishna, 1999, pp. 251–162; Maguire, 2014, p. 20)

อย่างไรก็ตาม การทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงดังกล่าวยังไม่สามารถนำมาซึ่งจำนวนผู้มอตัวตามความคาดหวังของรัฐบาลได้ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยจำนวนผู้มอตัวในช่วงต้นปี 1952 มีเพียง 29.4 คน ต่อเดือนและเพิ่มขึ้นเป็น 32.5 คน ต่อเดือนในช่วงปลายปีไปจนถึงต้นปี 1953 แต่ในช่วง 6 เดือนหลังของปี 1953 จำนวนผู้มอตัวกลับลดลงเหลือ 25.3 คน ต่อเดือน และยังคงลดลงมาเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในช่วงระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน ปี 1954 ถือเป็นจุดตกต่ำที่สุดของการมอตัว เนื่องจากเหลือผู้เข้ามอตัวเพียง 13 คน ต่อเดือน (PRO WO 291/1783 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 251)

ทั้งนี้ การลดลงของจำนวนผู้มอตัวครั้งนี้ ถูกตั้งข้อสังเกตว่าอาจจะมี ความเกี่ยวเนื่องกับปัจจัยภายนอก คือ ชัยชนะของกองทัพประชาชนเวียดนามหรือเวียดนามเหนือฝรั่งเศสในสมรภูมิตียนเบียนฟูในเดือนพฤษภาคมปี 1954 สร้างขวัญกำลังใจต่อผู้ก่อความไม่สงบว่าหากเวียดนามเหนือเอาชนะฝรั่งเศสสำเร็จ พคม. ก็ทำได้เช่นกัน และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมพรรคอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากเวียดนามด้วย (PRO WO 291/1783; PRO WO 291/1788 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 251) นอกจากนี้ การที่ พคม. ตัดสินใจลดการใช้ความรุนแรงและการสังหารที่โหดเหี้ยมในการก่อความไม่สงบลง พร้อมถอยร่นทัพเข้าไปในป่าที่ลึกกว่าเดิม และสร้างพื้นที่ปลอดภัยทางภาคใต้ของประเทศไทย ควบคู่กับการอบรมและฝึกสมาชิกใหม่ได้เรื่อย ๆ ทำให้พรรคยังคงสามารถรักษาความแข็งแกร่งและอุดมการณ์ในการปฏิวัติ เป็นอีก

ปัจจัยที่ทำให้จำนวนการมอบตัวไม่เป็นไปตามความคาดหวังของรัฐบาล อย่างไรก็ตาม มาตรการปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงนี้ถือเป็นการวางรากฐานต่อการปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในช่วงถัดไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการระบุข้อความให้ผู้ก่อความไม่สงบไม่สามารถใช้ใบปลิวเป็นบัตรผ่านปลอดภัยเข้ามามอบตัวกับรัฐบาลได้

3. ปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในมลายาตั้งแต่ปี 1955 ถึงปี 1958

ตั้งแต่ปี 1955 เป็นต้นไป กระบวนการการเลือกตั้งและการเดินทางสู่ความเป็นเอกราชของมลายาคำเนินอย่างค่อยเป็นค่อยไป สอดคล้องกับความตั้งใจของรัฐบาลในลอนดอนที่ต้องการให้มลายาก้าวเข้าสู่การปกครองตนเองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอย่างเป็นระบบ พรรคองค์กรมลายูแห่งชาติหรืออัมโน (United Malays National Organization: UMNO) และพรรคตัวแทนชาวจีนชื่อว่าสมาคมชาวจีนมาเลเซีย (Malaysian Chinese Association: MCA) ตัดสินใจเป็นพันธมิตรร่วมกันในการเลือกตั้งระดับเทศบาล ความสำเร็จในการเลือกตั้งของทั้ง 2 พรรคเริ่มต้นจากชัยชนะในการเลือกตั้งระดับเทศบาลในกัวลาลัมเปอร์ ไปจนถึงการเลือกตั้งระดับรัฐในปี 1954 (Hack, 2009, p. 6) ดังนั้นทั้งพรรค UMNO และ MCA จึงกลายเป็นพรรคการเมืองร่วมตัวแทนชาวมลายูและชาวจีนซึ่งเป็นประชากรส่วนมากในมลายา (Comber, 2015, pp. 49–50) มี ตุนกู อับดุล ระห์มัน (Tunku Abdul Rahman) หัวหน้าพรรค UMNO เป็นประธานที่ต่อมาได้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของมลายา

ในช่วงที่รัฐบาลอังกฤษกำลังเตรียมความพร้อมสู่การปลดปล่อยมลายาให้เป็นเอกราชนี้ ทุ ถูกย้ายเข้าไปทำงานในแผนกปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา (The Psychological Warfare Section) และยังคงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการวางแผนงานในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาและผลิตใบปลิว เมื่อรัฐบาลกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่ได้เปรียบกว่าศัตรูเนื่องจากการประกาศเอกราช แผนกปฏิบัติการสงครามจิตวิทยามีการจัดทำใบปลิวเฉลี่ย 6,000,000 ใบ ต่อเดือน และมีการผลิตใบปลิวฉบับพิเศษเป็นครั้งคราว เช่น ใบปลิวประกาศเรื่องการนิรโทษกรรมกรณีมลายาประกาศเอกราช เป็นต้น ทั้งนี้ข้อมูลจากแผนกดังกล่าวยังระบุว่า ใบปลิวส่วนมากในช่วงนี้ถูกผลิตออกมาเป็นภาษามลายู (ยาวิ) จีนและตามิลเป็นหลัก (The Psychological Warfare Section Federation of Malaya, 1957) ทั้งนี้จากเดิมใบปลิวที่มีความมุ่งหมายในการประกาศนโยบายการมอบตัวมักถูกผลิตเป็นภาษาจีนเป็นสำคัญ ดังนั้นการแจกจ่ายใบปลิวภาษาอื่น ๆ ร่วมด้วยโดยเฉพาะภาษามลายู แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลต้องการกระจายข่าวสารการมอบตัวไปยังประชาชนทุกคนในมลายาด้วย

อย่างไรก็ดี ทุ ในฐานะนักวิจัยที่คุ้นเคยกับเอกสารของ พคม. ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับ พคม. อาจจะใช้ประโยชน์จากกระบวนการประกาศเอกราชของมลายาโดยการติดต่อ ตุนกู อับดุล ระห์มัน และวางแผนเพื่อเอาชนะในภายหลังแทนการจัดจักรวรรดินิยมอังกฤษเช่นเดิม เหตุการณ์หลังจากนั้น อาทิ ในแผ่นพับเรื่อง “ประกาศจากคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์มลายา” ลงวันที่ 12 กันยายน ปี 1955 เรียกร้องให้มีการจัดการเจรจาสันติภาพระหว่าง พคม. และรัฐบาลมลายาในอนาคตเพื่อทำข้อตกลงที่สมเหตุสมผลและเป็นเอกฉันท์ การหยุดยิงทั่วไป และสนับสนุนเจตจำนงของ ตุนกู อับดุล ระห์มัน และ ดาโต๊ะ เซอร์ เจิง ล็อค ตัน (Dato Sir Cheng Lock Tan) หัวหน้าพรรค MCA (Leng, 2000, p. 102) ทั้งนี้ การยื่นข้อเสนอมขอเจรจาของ พคม. ในครั้งนี้ถือเป็นการริเริ่มมองหาแนวทางยุติสงครามอย่างสันติเป็นครั้งแรกหลังการประกาศภาวะฉุกเฉินในปี 1948

การเจรจาสันติภาพบาลิง (The Baling Talks) ถูกจัดขึ้นในวันที่ 28 ถึงวันที่ 29 เดือนธันวาคม ปี 1955 ทุ สรุปใจความสำคัญของการเจรจาครั้งนี้ว่า จีนเป็ง และพรรคต้องการให้รัฐบาลอนุญาตให้ พคม. เป็นพรรคการเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีสิทธิเท่าเทียมกับพรรคการเมืองกระแสหลักอื่น ๆ ในมลายา (Leng, 2000, pp. 105–108) แต่การเจรจาดังกล่าวกลับประสบความล้มเหลวเนื่องจาก พคม. ยังคงต้องการรักษาเงื่อนไขที่ต้องให้พรรคมีสิทธิในการเก็บรักษาอาวุธต่อไปถึงแม้สงครามจะยุติลงแล้วก็ตาม (Leng, 2000, p. 102) อย่างไรก็ตาม ความล้มเหลวของการเจรจาในครั้งนี้ไม่สามารถสร้างผลกระทบใดๆ ต่อความตั้งใจของ ตุนกู อับดุล ระห์มัน และพรรคในการกำหนดให้มลายาประกาศเอกราชภายในวันที่ 31 สิงหาคม ปี 1957

ขณะเดียวกันข้อมูลจากเอกสารของ พคม. ที่รัฐบาลอังกฤษยึดมาได้ในช่วงต้นปี 1956 ระบุว่าความล้มเหลวในการเจรจาข้างต้นส่งผลให้ขวัญกำลังใจของสมาชิกพรรค “สิ้นสะเทือนอย่างรุนแรง” แต่ในช่วงดังกล่าวกลับมีจำนวนผู้มอบตัวน้อยมาก รัฐบาลจึงตระหนักว่าควรมีการจัดทำนโยบายการมอบตัวที่แตกต่างจากเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังความล้มเหลวของการเจรจาสันติภาพบาลิง และเน้นย้ำข้อเสนอครั้งใหม่ว่าไม่มีความต่อเนื่องกับข้อเสนอเดิมที่จบสิ้นไปแล้ว ดังนั้นเนื้อหาของใบปลิวในเวลานี้จึงระบุใจความสำคัญเน้นย้ำถึงความเป็นเอกราชของมลายา อาทิ “...เมื่อคุณออกมา รัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นโดยชอบธรรมด้วยกฎหมายของประชาชน จะปฏิบัติต่อคุณอย่างเป็นธรรม คุณจะได้รับความช่วยเหลือ ได้รับอิสรภาพคืน และสามารถกลับมาอยู่กับครอบครัวหรือส่งตัวกลับประเทศจีน หากพวกคุณยอมแพ้

ต่อการต่อสู้อย่างแท้จริง” (PRO CO 1030/22, 1956 as cited in Ramakrishna, 1999, pp. 255–256) สังเกตได้ว่านโยบายการมอบตัวในช่วงนี้ เริ่มสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับการประกาศเอกราช และเน้นย้ำว่ารัฐบาลมลายามาจากการเลือกตั้งของประชาชนอย่างแท้จริง ซึ่งแตกต่างจากรัฐบาลอังกฤษก่อนหน้าลงไปด้วย แต่จำนวนการมอบตัวของผู้ก่อความไม่สงบเฉลี่ยในปี 1955 ยังคงอยู่ในอัตราที่ไม่น่าพึงพอใจมากนัก คือ 20.66 คน ต่อเดือน และค่าเฉลี่ยดังกล่าวกลับลดลงกว่าเดิมเหลือเพียง 11.25 คน ต่อเดือน ในปี 1956 (Federation of Malaya annual report, 1956, pp. 439–440)

หลายเดือนต่อมารัฐบาลมลายาภายใต้การนำของตนถูกตัดสินใจจัดทำนโยบายการมอบตัว เรียกว่าปฏิบัติการ “Iceland” ขึ้น เป็นการโปรยใบปลิวครั้งยิ่งใหญ่ นับตั้งแต่ปี 1955 ระบุเนื้อหาสำคัญว่า ผู้ก่อความไม่สงบที่กำลังถูกผู้นำของพวกเขา “หลอก” ยังคงมีความหวังอยู่ พร้อมโต้แย้งข้อครหาของจีนเบื้องต้นนี้ 1) ประเด็นที่ว่า พคม. ประสบความสำเร็จในการเจรจาไม่เป็นความจริง 2) จีนจะไม่เข้ามาแทรกแซงกิจการภายในของมลายา 3) ยืนยันว่า มลายาสามารถประกาศเอกราชได้ภายในปี 1957 และ 4) รัฐบาลและประชาชนในมลายามุ่งมั่นที่จะต่อสู้กับ พคม. จนกว่าจะถูกทำลายหรือเหตุการณ์การก่อความไม่สงบจะจบสิ้นไป ความเป็นเอกราชหรือเมอร์เดกา (Merdeka) จะไม่เปลี่ยนแปลงความตั้งใจนี้ (PRO CO 1030/412, 1957 as cited in Ramakrishna, 1999, pp. 257–258)

หลังจากนั้นในวันที่ 28 สิงหาคม ปี 1957 ตูนกู อับดุล ระห์มัน แดลงช่าวก่อนมลายาจะประกาศเอกราชว่า “รัฐบาลจะให้โอกาสผู้ก่อความไม่สงบเป็นครั้งสุดท้ายในวาระการประกาศเอกราชของมลายาที่จะเกิดขึ้นในวันที่ 31 สิงหาคมนี้” (SB, 1957 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 258) ดังนั้นในวันที่ 3 เดือนกันยายน รัฐบาลมลายาจึงจัดทำปฏิบัติการ “Greenland” หรือนโยบายการมอบตัวเนื่องในโอกาสการประกาศเอกราชขึ้น เนื้อหาสำคัญของนโยบายการมอบตัวครั้งนี้ระบุว่า “พวกคุณที่ปรารถนาต้องการถอนตัวจากการต่อสู้ด้วยอาวุธและออกจากป่าอย่างแท้จริง...จะไม่ถูกตำหนิคดีใด ๆ จากความผิดที่เกี่ยวข้องกับภาวะฉุกเฉินที่กระทำภายใต้การสั่งการของพรรค” (Ramakrishna, 1999, p. 259) มีการตั้งข้อสังเกตต่อนโยบายการมอบตัวในครั้งนี้ว่ากลับไม่พบการใช้คำว่า “ยอมแพ้” เฉกเช่นในใบปลิวก่อนหน้าของรัฐบาล หากแต่ถูกแทนที่ด้วยคำว่า “ออกมาจากป่า” ถือเป็นการใส่ใจต่อวิธีการใช้คำเพื่อดึงดูดใจผู้ก่อความไม่สงบ อันเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่สามารถเฝ้าหน้าให้มีการมอบตัวเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากด้วยเช่นกัน (SB, 1957 as cited in Ramakrishna,

1999, p. 260)

นอกจากนี้ข้อความในใบปลิวยังระบุถึงการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ต่อ SEP หลังการเข้ามอบตัวไว้ว่า “ผู้ที่มีความจริงใจ รักดีต่อรัฐบาลมลายาที่มาจากการเลือกตั้ง และเลิกทำการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับคอมมิวนิสต์ จะได้รับความช่วยเหลือเพื่อกลับสู่การดำเนินชีวิตแบบปกติกับครอบครัว หรือหากต้องการกลับไปยังประเทศจีน (พร้อมครอบครัว) เราพร้อมอำนวยความสะดวกให้เป็นอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องผ่านการสอบสวนใด ๆ ” (SB, 1957 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 260) ข้อความในใบปลิวยังเตือนว่า “กองกำลังของรัฐจะยังคงดำเนินงานอย่างเข้มงวดต่อไป ดังนั้นจงรีบข้อเสนอนี้ก่อนจะสายไป” (SB, 1957 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 259) อย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการนี้กำหนดระยะเวลาการมอบตัวจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ปี 1957 เท่านั้น

ความสำเร็จในการทำปฏิบัติการข้างต้น ปรากฏชัดเจนเมื่อ ตุนกู อับดุล ระห์มัน ประกาศว่าในช่วงวันที่ 3 ถึงวันที่ 16 ธันวาคม ปี 1957 พบยอดผู้เข้ามามอบตัวมากถึง 122 คน แล้ว ขณะที่ก่อนหน้านั้นจำนวนผู้มอบตัวในช่วง 8 เดือนแรกของปี 1957 ลดลงเหลือเพียง 8 คน และ 7 คน ต่อเดือนในเดือนกันยายน แต่ภายหลังการประกาศนโยบายการมอบตัวครั้งใหม่กลับส่งผลให้จำนวนผู้มอบตัวในเดือนตุลาคมและพฤศจิกายนเพิ่มขึ้นเป็น 40 คน ต่อเดือน ยิ่งไปกว่านั้น ในช่วงเวลานี้ยังพบผู้นำระดับสูง ตั้งแต่กรรมการประจำสาขาพรรคขึ้นไปเข้ามามอบตัวเป็นจำนวนมากถึง 36 คน (Ramakrishna, 1999, p. 289)

การเข้ามอบตัวของผู้ก่อความไม่สงบจำนวนมากในช่วงดังกล่าว ทำให้รัฐบาลตัดสินใจขยายเวลาการมอบตัวจนถึงวันที่ 31 กรกฎาคม ปี 1958 ทั้งนี้ในวันที่ 27 มีนาคม ปี 1958 ตุนกู อับดุล ระห์มัน ประกาศว่าตั้งแต่จัดทำนโยบายการมอบตัวครั้งล่าสุด มีผู้เข้ามามอบตัวเป็นจำนวน 215 คน แล้ว ถือเป็นจำนวนการมอบตัวที่มากที่สุดตั้งแต่มีการประกาศภาวะฉุกเฉิน หลังประกาศขยายเวลาการมอบตัวไม่กี่เดือน รัฐบาลมลายากลับพบว่ามีผู้เข้ามามอบตัวตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี 1957 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบผู้ก่อความไม่สงบเข้ามามอบตัวเฉพาะในรัฐเปรักเป็นจำนวนมากถึง 118 คน รวมถึงผู้นำระดับสูงของพรรคจำนวน 25 คน ทั้งนี้ผู้ก่อความไม่สงบกลุ่มแรกที่เข้ามามอบตัวในรัฐเปรักอธิบายว่าพวกเขาได้รับการจูงใจจากใบปลิวและเชื่อมั่นว่ารัฐบาลจะตัดสินใจการกระทำที่ผ่านมาของพวกเขาอย่างเป็นธรรม ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจเข้ามามอบตัวในเดือนตุลาคม และยังคงตกลงที่จะให้ความช่วยเหลือ SB ชักจูงสมาชิกพรรคที่เหลือในฐานะที่มั่นเข้ามามอบตัวอย่างลับ ๆ ซึ่งปฏิบัติการดังกล่าว

ใช้เวลายาวนานถึง 7 เดือน (SB, 1957 as cited in Kumar Ramakrishna, 1999, p. 289)

ในขณะเดียวกัน ตุนกู อับดุล ระห์มัน ยังประกาศว่าในเดือนมกราคมถึงเดือนสิงหาคม มีผู้เข้ามาขอตัวจากรัฐยะโฮร์เป็นจำนวน 160 คน และเป็นการขอตัวครั้งแรกของคณะกรรมการกลางพรรคนามว่า Ho Lung การขอตัวของผู้นำระดับสูงของ พคม. ในครั้งนี้เป็นอีกปัจจัยที่มีส่วนทำให้มีผู้เข้ามาขอตัวในรัฐยะโฮร์ตามมาเป็นจำนวนมากในปลายปี 1958 จนสุดท้ายรัฐบาลอังกฤษพบรายงานว่ามีผู้ก่อความไม่สงบหลงเหลืออยู่ในมลายาเพียง 868 คน ขณะที่ผู้ก่อความไม่สงบจำนวน 485 คน ได้ถอยฐานทัพไปยังชายแดนมลายา-ไทย (PRO AIR 23/8698, 1958 as cited in Ramakrishna, 1999, p. 260)

ตุนกู อับดุล ระห์มัน ประสบความสำเร็จในการสร้างภาพลักษณ์ความน่าเชื่อถือของรัฐบาลตน อีกทั้งยังแสดงการใช้ถ้อยคำที่เด็ดเดี่ยวควบคู่กับการชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลมีความยุติธรรมในการจัดการปัญหา โดยเฉพาะเนื้อหาของใบปลิวในปฏิบัติการ “Iceland” ที่ระบุว่า ผู้ที่ต้องการออกจากปาจะไม่ถูกดำเนินคดีใด ๆ รวมถึงการใช้คำอย่างระมัดระวัง ล้วนเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้ก่อความไม่สงบที่อ่อนไหวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถูกชักจูงจากใบปลิวเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มลายาประสบความสำเร็จในการประกาศเอกราช การหันมาขอตัวของผู้ก่อความไม่สงบจำนวนมากในช่วงนี้ พิสูจน์ให้เห็นว่ารัฐบาลอังกฤษประสบความสำเร็จในทำลายองค์การของศัตรู ทำให้จำนวนผู้ก่อความไม่สงบลดน้อยลงและหมดพิษสง ดังนั้นภาวะฉุกเฉินจึงถูกยกเลิกไปในปี 1960 ถือเป็นการปิดฉากสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของอังกฤษในมลายา

สรุป

การทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของอังกฤษในมลายา เป็นการรับมือกับสงครามนอกแบบที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากรัฐบาลอังกฤษรู้จักปรับตัวและสร้างวิธีคิดชุดใหม่ ที่มุ่งให้ความสำคัญกับการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาเป็นสำคัญ บทเรียนจากการทำสงครามครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าการใช้กำลังไม่ใช่ทางออกสำหรับการทำสงคราม หากแต่เป็น “การจัดองค์กรของศัตรู” เป็นแนวทางสำคัญเพื่อป้องกันไม่ให้องค์กรการจัดตั้งของศัตรูขยายออกไปและลดจำนวนสมาชิกจนหมดพิษสงและหันมาให้ความร่วมมือกับรัฐบาล

สงครามมลายายังแสดงให้เห็นว่า การต่อสู้กับผู้ก่อความไม่สงบที่เข้าไปหลบอยู่ในป่ามีความซับซ้อนและยุ่งยากกว่าการต่อสู้กับมวลชนที่ทำการปฏิวัติในเมืองทั่วไปมาก เนื่องจากอยู่นอกเหนือการควบคุมของรัฐและกองกำลังรัฐ ดังนั้นการแจกจ่ายใบปลิวที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นให้ศัตรูออกจากป่าและยอมมอบตัวจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาในสงครามลักษณะนี้ทั้งนี้ ทั้ง และ SEP ถือเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ส่งผลให้เครื่องมือข้างต้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี นโยบายที่ประกาศลงในใบปลิวและข้อจำกัดในการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาแต่ละช่วงยังส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของรัฐบาลในสายตาของผู้ก่อความไม่สงบอย่างมีนัยสำคัญ ในช่วงปี 1952 ถึงปี 1954 ถือเป็นช่วงเวลาที่รัฐบาลอังกฤษเริ่มวางรากฐานต่อการทำปฏิบัติการสงครามจิตวิทยา อันส่งผลให้หลังการประกาศเอกราชรัฐบาลมลายาประสบความสำเร็จในการแสดงให้เห็นให้ผู้ก่อความไม่สงบเห็นอย่างประจักษ์ว่า รัฐบาลมีความมุ่งมั่นในการต่อสู้กับความรุนแรงที่เกิดขึ้นแต่มีความยุติธรรมในการจัดการปัญหา ในขณะที่เดียวกันการต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยแห่งชาติของ พคม. และการขจัดกรปกครองของจักรวรรดินิยมอังกฤษเสียดกลางกว่าเดิมมากหลังมลายาได้รับเอกราช ทำให้ผู้นำระดับสูงและสมาชิกพรรคเกิดความแตกแยกพร้อมละทิ้งอุดมการณ์ในการเรียกร้องเอกราชตามแนวทางเดิม จนมีสมาชิกพรรคที่ได้รับการชักจูงจากใบปลิวและตัดสินใจหันไปมอบตัวกับรัฐบาลเป็นจำนวนมาก เหตุการณ์ดังกล่าวจึงถือเป็นปางเส้นสุดท้ายที่ดึงดูดและจูงใจให้ผู้ก่อความไม่สงบเข้ามามอบตัวเป็นจำนวนมากในปี 1958

ชัยชนะในการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบของรัฐบาลอังกฤษในมลายา จึงเป็นข้อพิจารณาที่ควรถูกนำกลับมาให้ความสนใจ ถึงแม้ว่าเหตุการณ์การก่อความไม่สงบร่วมสมัยในปัจจุบันมีลักษณะแตกต่างกันจากอดีตบ้าง หากแต่ธรรมชาติของปัญหาที่เป็นเรื่องของ การจับอาวุธขึ้นมาต่อสู้กับรัฐหรือการแสดงออกในลักษณะปฏิเสธรำนาจรัฐ ยังคงเป็นประเด็นที่ไม่แตกต่างจากในอดีต ดังนั้นข้อคิดจากการทำสงครามของรัฐบาลอังกฤษในมลายา จึงยังควรเป็น “บทเรียน” ที่สามารถนำมาศึกษาและปรับใช้ควบคู่กับแนวคิดการทำสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในยุคสมัยปัจจุบัน

การศึกษาปฏิบัติการสงครามจิตวิทยาของอังกฤษในมลายาในบทความชิ้นนี้ยังเห็นว่า ประเด็นการใช้มาตรการการปฏิรูปสังคมหรือแผนการบริก ทำการโยกย้ายชาวจีนจากชนบท ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนสำคัญของ พคม. เข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่รัฐบาลจัดหาให้เพื่อตัดขาดการติดต่อระหว่าง พคม. และผู้สนับสนุน และมาตรการการเอาชนะ

จิตและใจประชาชน เพื่อโน้มน้าวให้ประชาชนหันมาสนับสนุนรัฐบาลอย่างจริงจัง ยังคงเป็นหัวข้อการศึกษาที่น่าสนใจสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบในมลายาและสงครามต่อต้านการก่อความไม่สงบที่ยังคงเกิดขึ้นในปัจจุบัน

References

- Bamrungsuk, S. (2007). *Counterinsurgency*. Retrieved May 1, 2021, from https://drive.google.com/file/d/1iOPVwSHuDSja8bQQB5qCjh_gYy_WOn_j/view [in Thai].
- Bamrungsuk, S. (2008a). *Contemporary insurgency*. Retrieved May 10, 2021, from https://drive.google.com/file/d/1g_OerhRssnXINQAOTQmh71wWyX-LhsQDo/view [in Thai].
- Bamrungsuk, S. (2008b). *Lessons learned from Malaya*. Retrieved May 1, 2021, from <https://bit.ly/3P0Hvco> [in Thai].
- Bamrungsuk, S. (2011). *Contemporary counterinsurgency*. Bangkok: Department of International Relations, Faculty of Political Sciences Chulalongkorn University. [in Thai].
- Barber, N. (1973). *The war of the running dogs* (S. Wilaijit & S. Suwan, Trans.). Pranakhorn: Siwaporn. [in Thai].
- Clutterbuck, R. (1973). *Riot and revolution in Singapore and Malaya 1954–1963*. London: Faber and Faber Limited.
- Comber, L. (2008). *Malaya's secret police 1945–1960: The role of the special branch in the Malayan emergency*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.
- Comber, L. (2015). *Templer and the road to Malayan independence: The man and his time*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.
- Come Out of The Darkness. (1954, 14 February). *The Straits Times*, p. 3.
- Federation of Malaya annual report*. (1956). Kuala Lumpur: Government press.
- Hack, K. (2009). The Malayan emergency as counter-insurgency paradigm. *Journal of Strategic Studies*, 32(3), 383–414.

- Komer, R. W. (1972). *The Malayan emergency in retrospect: Organization of a successful counterinsurgency effort*. Santa Monica, CA: RAND Corporation.
- Leng, L. C. (2000). *The story of a psy-warrior: Tan Sri Dr. C.C. Too*. Selangor darul ehsan: Interpress printers Sdn Bhd.
- Maguire, T. J. (2014). Interrogation and psychological intelligence: The construction of propaganda during the Malayan emergency, 1948–1958. In C. Andrew & S. Tobia (Eds.), *Interrogation in war and conflict* (pp. 152–172). London: Routledge.
- Nagl, J. (2005). *Learning to eat soup with a knife: Counterinsurgency lessons from Malaya and Vietnam*. London: University of Chicago press.
- O'Ballance, E. (1966). *Malaya: The communist insurgent war, 1948–60*. Hamden, Conn.: Archon books.
- Peterson, J. E. (2009). *The experian of British counter-insurgency campaigns and implications for iraq*. Retrieved May 10, 2021, from: www.JEPeter-son.net, July
- Ramakrishna, K. (1999). Content, credibility and context: Propaganda government surrender policy and the Malayan communist terrorist mass surrenders of 1958. *Intelligence and National Security*, 14(4), 242–266.
- The psychological warfare section federation of Malaya*. (1957). Retrieved May 1, 2021, from <https://www.psywar.org/psywar/reproductions/HPWS.pdf>
- Thompson, R. (1972). *Defeating communist insurgency* (S. Wilaijit & S. Suwan, trans.). Pranakhorn: Siwaporn. [in Thai].
- Yao, S. (2016). *The Malayan emergency: A small, distant war*. Copenhagen: NIAS Press.
- Yimprasert, S. (Ed.). (2014). *Alias Chin Peng—my side of history*. Bangkok: P. press. [in Thai].